

Životopis pamětníka Stanislava Cibulky

Stanislav Cibulka se narodil v Mariánských Lázních, ale po prvním roce se s rodinou přestěhoval na Tylovo náměstí do Prahy. V Praze vystřídal dvě základní školy, nejprve v Legerově ulici a v 5. třídě, protože zlobil, přešel na základní školu v Londýnské ulici. S kamarády se v dětství bavili tak, že chodili k Botiči, kde byly velké kanály. Tady se svíčkou prozkoumávali okolí. Po 9. třídě šel Stanislav do učení, odkud ho rodiče přihlásili do ZPA (Závody průmyslové automatizace) v Košířích. Jako galvanizér tu pracoval tři roky, než přišel rok 1968.

Jak prožíval rok 1968: 21. srpna 1968 ráno cestou do práce zažil pan Cibulka první šok, když nejezdily tramvaje a do práce se musel vydat pěšky. Na Palackého náměstí narazil na tanky, které střílely na ministerstvo zdravotnictví. Stanislavovi se naštěstí nic nestalo. V následujících týdnech ale chodil protestovat proti okupaci, a na vlastní oči tak viděl zásahy pendreků proti demonstrantům. Ve svých 17 letech už Stanislav chodil se svou pozdější ženou. Jednou, když se od ní v srpnu 1969 vracel, překvapily ho na stanici I. P. Pavlova barikády, křik a sanitky. Dole na silnici stáli esenbáci s „gazikem“, ze kterého z velkého reproduktoru velmi hlasitě pouštěli píseň Dívka pihovatá, aby nebylo slyšet, jak střílí do lidí. Ještě v roce 1968 byl Stanislav „bez vady“ odveden na vojnu a po půl roce dostal povolávací rozkaz do Janovic nad Úhlavou. Stanislavovi se ale narukovat moc nechtělo, a tak si začal shánět modrou knížku. Díky pomoci lékaře se mu ji nakonec podařilo získat a na vojnu kvůli zrakové vadě nemusel. Kapitán u odvodu mu řekl, že tím vyhrál první cenu ve sportce.

Během normalizačních let měl Stanislav partičku přátel, mimo jiné Jiřího Lábuse, se kterými se scházeli a hráli divadlo. Po svatbě Stanislav se ženou vyrazili do Bulharska a během dalších tří let procestovali Jugoslávii, Libanon, Sýrii a Mongolsko.

V roce 1989 chodil Stanislav na protirežimní demonstrace, doufal, že bude moct vyrazit na cesty a poznávat svět. Rozpad Československa v roce 1993 ho mrzel, obával se, že malý stát bude snadněji ohrožen manipulací.

Cibulkovi v současnosti bydlí v Hlásné Třebani, kde Stanislav rád čte, maluje obrazy, obdivuje vlaky a zahradničí.